

Ovšem teď bych si moc přála, aby dorazili. Slíbili mi, že přijdou, když to pro mě byl tak výjimečný večer. A slib nikdy neporušili.

„Neříkala jsi, že dnes tady určitě budou? Na tvém místě bych se cítila trapně.“

Na posměšný hlas Madelyne Adamsové, mojí ze všech úplně nejhorší spolužačky, jsem byla zvyklá. Pošklebovala se mi, tahala mě za vlasy a ubližovala mým plyšákům, kdykoli měla možnost. Kvůli ní jsem je radši přestala do školy nosit.

O tom, že tady maminka s tatínkem dnes budou, jsem říkala jen kamarádce Rose a paní učitelce, která pro ně zajistila místa v první řadě.

Madelyne nás asi slyšela a teď mě zkoušela rozhodit. Nedovolila jsem jí to. Zavřela jsem oči a předstírala, že neexistuje.

Bolestivé štípnutí na paži mě ale přinutilo oči znovu otevřít. „Nech mě být!“

„*Nech mě být*,“ napodobila mě pisklavým hlasem. Nebyl den od první třídy, kdy by na mě nebyla zlá. „Jsi poslední, kdo tu nemá rodiče.“

„Oni přijdou,“ zašeptala jsem a podívala se na ni.

Světlé vlasy měla spletené do dvou copánků. Napadlo mě, jestli je má zapletené od maminky. Vlastně všechny spolužačky měly moc hezké účesy, většina byla doplněna o červenou mašli. S obyčejným culíkem jsem si připadala trochu hloupě. Maminka ráno nestíhala a na nic lepšího nezbyl čas. *Možná by pak na besídku doopravdy nepřišla, kdyby se do práce dostala se zpožděním jen proto, že jsem chtěla hezčí účes*, pomyslela jsem si a najednou mi culík nepřišel tak špatný.

„Třeba nechtějí vidět, jak se ztrapníš před celou školou.“

Madelynina škodolibá slova přišla nečekaně, věhla mi slzy do očí. *Proč na mě pořád byla tak ošklivá?* „Já se neztrapním.“

„Uvidíme.“ Znovu mě štípla, když kolem nás prošel ředitel a zamířil přímo doprostřed tělocvičny. Odsunula jsem se od Madelyne, co nejdál to bylo možné a zaposlouchala se do úvodního proslovu pana ředitele. „Krásný podvečer, milí rodiče, babičky a dědečkové, jsem moc rád, že jsme se tady letos sešli opět v hojném počtu, abychom společně oslavili předvánoční čas...“

Vánoční besídka začala.

A poslední dvě místa zůstala prázdná.

Sklopila jsem pohled ke svým prstům, v nichž jsem svírala látku červených šatů, které mi maminka včera večer pomohla vybrat. „Tyhle jsou nejhezčí, vyzkoušej je,“ řekla a na krásné tváři se objevil přísný výraz. „Budeš nejlepší, Amari. Slib mi, že mě nezklameš.“

„Slibuju.“

Budu nejlepší.

Nezklamau.

V naší rodině byly sliby svaté. Alespoň mě to tak učili, jenže jsem začala pochybovat. Maminka mi dala slib a nedodržela ho. Nebyli tady. Ani jeden z nich nepřišel.

Pan ředitel začal postupně ohlašovat jednotlivá vystoupení, s kterými se moji spolužáci předvedou, ale já nic z toho nevnímala. Byla jsem zklamaná, smutná a chtělo se mi plakat.

Proč mi to slibovali? Kamarádka Rose i paní učitelka si o mně musely myslet, že jsem lhářka. Madelyne měla pravdu, cítila jsem se trapně.

„...Madelyne Adamsová,“ zahlásil ředitel, čímž mě vrátil zpět do přítomnosti.